

2014. december 28.vasárnap – A Szent Család ünnepe

Lk 2,22-40. – „az Úrnak szentelni!”

Jézus bemutatása a templomban egy olyan történet, mely családjaink számára, s elsősorban a szülő - gyermek vonatkozásában tartogathat megfontolandó gondolatokat. A szent család, a maga különleges helyzetében nyilván több dologban nem másolható, de tetteik, irányultságuk példaértékű lehet.

Elgondolkodtató az a hagyománykövető vallásosság, mely jellemzi őket. Nem csupán itt a tisztulási és felajánlási áldozat bemutatásánál, hanem a „szokásos” évenkénti jeruzsálemi zarándoklatok alkalmával, „az ünnepi szokás szerint”. S valószínűleg átszötte életüket a zsidó családoknál szokásos szertartások elvégzése, ünnepek megtartása, előírások megtartása. A mai ember hajlamos arra, hogy a kétezer év alatt kialakult, megszentelt szertartásokat (melyek sokszor kiüresedtek, vagy csak külsőségesek) elhagyja, feleslegesnek tartsa. Pedig a megszentelt hagyománynak óriási megtartó ereje lehet a család, s a gyermekek számára is. Ha egy-egy vallásgyakorlattal, szertartással nem tudunk azonosulni, talán elhagyhatjuk, de meg kell találni azt az új formát, mely kifejezi Istennel való kapcsolatunk egy-egy mozzanatát, s így új hagyományt kell teremtenünk, akár családi, akár közösségi szinten. Az átél, bensővé vált és megszokott, közösségben otthonosan gyakorolt vallási cselekményekre nagy szükség van.

A mózesi törvény szerint az elsőszülött fiúgyermeket az Úrnak kell szentelni. Ezt fejezte ki Mária és József áldozata. Számomra ez ma azt üzeni, hogy a jó szülő tisztában van azzal, hogy gyermeke nem a sajátja (bármennyire is büszke lehet rá), hanem Istené, nem magának neveli, hanem arra a küldetésre, melyre Isten szánja: „Ti vagytok az új, melyről gyermekeitek eleven nyílként röppennek el” – ahogyan Kahlil Gibran írja. S akkor már nem a tanulmányok, a sporteredmények, az esetlegesen hátrahagyott örökség lesz a legfontosabb, hanem az, hogy felkészítsük önálló életútjára, melyet Isten megálmodott róla. S ebben a jó példa, a sok megértő beszélgetés, az érte mondott imádság, a közösség ereje lehet segítségünkre.

Még egy apró momentumról hadd tegyünk említést. Simeon jövendölésében szó van a törőről, mely Mária szívét járja majd át. Jelképezi ez azt a sok fájdalmat, melyet át kellett élnie Jézussal kapcsolatban, egészen addig, amíg a kereszt alatt látta kínszenvedését, majd ölében kellett tartania halott fiát. Mária számára, de számunkra, mint szülők számára is ez a „tör” leginkább a tehetetlenség átélése. Szörnyű dolog, amikor a gyermekem szenved, amikor végig kísérem betegségében, fájdalmában, néha a halál árnyékában. És az a nehéz, hogy igazából nem tudok segíteni, csak mellette állni, ápolni, vigasztalni, imádkozni érte, az Úr kezébe ajánlani. De ugyanezt éli át az ember akkor is, ha nem értem gyermekem terveit, szándékát, vagy ha más lesz, mint amit elképzeltem róla, netán tékozló fiúként rossz útra téved. Akkor is ott kell állnom, készen arra, hogy megértsem, hogy támogassam, hogy visszavárjam, s kifejezzem szeretetemet.

Segíts, Uram olyan szülőknek lennünk, akik megtanultuk Máriától az átél, vallásosságot, mely szívből fakadó Igenekhez vezet. Ezáltal is tudjuk gyermekeinket Neked ajánlani, és egész életútjukon végigkísérni.

„mert minden család szent!”...

Csiky Lajcsi